

Moșneagul, fiind un gură-cască¹ sau cum veți vrea să-i ziceți, se uita în coarnele ei² și ce spunea ea – sfânt era! Într-una din zile, amărât de câte îi spunea baba, își chemă fata și îi zise:

— Draga tatei, iată ce-mi tot spune maică-ta: că n-o ascuți, că ești rea de gură și prost crescută. De aceea, du-te și tu încotro te va îndrepta Dumnezeu, ca să nu mai fie atâta gâlceavă³ din pricina ta. Dar te sfătuiesc, ca un tată ce-ți sunt, ca oriunde te vei duce să fii supusă, blajină și harnică.

Biata fată, văzând că baba și fiica ei vor cu orice chip⁴ să o alunge, sărută mâna tatălui său și, cu lacrimi în ochi, porni în lumea largă, îndepărtându-se de casa părintească fără nicio speranță că se va mai întoarce! Și merse ea cât merse pe un drum, până când îi ieși înainte o cățelușă, bolnavă și slabă de-i numărăi coastele⁵. Cum o văzu pe fată, îi zise:

— Fată frumoasă și harnică, fie-ți milă de mine și mă îngrijește, că îți voi prinde și eu bine vreodată!

Fetei i se făcu milă și, luând cățelușă, o spală și-o îngrijește foarte bine. Apoi o lăasă acolo și își căută de drum, mulțumită că a putut săvârși o faptă bună.

¹ Nătăflet.

² A se uita în coarnele cuiva = a-i face toate mofturile.

³ Ceartă.

⁴ Neapărat.

⁵ Foarte slabă.

Nu merse ea tocmai mult, că văzu un păr frumos și înflorit, dar plin de omizi. Părul, cum o zări pe fată, îi zise:

— Fată frumoasă și harnică, îngrijește-mă și curăță-mă de omizi, că îți voi prinde și eu bine vreodată!

Fata, harnică cum era, curăță părul de uscături și de omizi, apoi se tot duse. Și, mergând ea mai departe, numai ce văzu o fântână părăsită și acoperită de mâl. Fântâna zise:

— Fată frumoasă și harnică, îngrijește-mă, că îți voi prinde și eu bine vreodată!

Fata curăță fântâna, apoi își căută de drum. Și, tot mergând, dădu de un cuptor nelipit, mai-mai să se prăbușească. Cum o văzu pe fată, cuptorul îi zise:

— Fată frumoasă și harnică, lipește-mă și îngrijește-mă, că îți voi prinde și eu bine vreodată!

Fata își suflecă mânecele, călcă lut¹ și lipi cuptorul, îl humui² și-l îngrijește, de-ți era mai mare dragul să-l privești! Apoi își spală frumusețea mâinilor și porni iarăși la drum.

Și, mergând ea zi și noapte, nu știu ce făcu, că se rătăci. Dar nu-și pierdu încrederea, ci merse tot înainte până ce, într-una din zile, trecând printr-un codru întunecos, dădu de-o poiană foarte frumoasă. În poiană, văzu o casuță umbră de sălcii pletoase și, pe când se apropia de casă, o babă o întâmpină cu blândețe și îi zise:

— Ce cauți prin aceste locuri, copilă, și cine ești?

¹ A călca lut = a frământa lutul cu tălpile.

² A unge cu humă (un lut cu care se vâruiesc pereții caselor la țară).

— Cum așa?! zise celălalt cu dispreț! De ce numai doi lei, și nu doi și jumătate, partea dreaptă care ni se cuvine fiecăruia? Omul putea să nu ne dea nimic. Și-atunci, cum rămânea?

— Cum să rămână? zise cel cu trei pâini. Eu aș fi avut pomană pentru partea care mi se cuvine de la trei pâini, iar tu, de la două, și pace bună. Acum, însă, noi am mâncat fără să plătim, iar banii pentru pâine îi avem în pungă: eu trei lei și tu doi lei, fiecare după numărul pâinilor pe care le-am avut. Mai dreptă împărțeală decât aceasta nu cred că putea să facă nici Dumnezeu sfântul...

— Ba nu, prietene, zise cel cu două pâini. Eu nu cred că mi-ai făcut dreptate. Haide să ne judecăm și cum va zice judecătorul, așa să rămână.

— Haide și la judecată, zise celălalt, dacă nu ești mulțumit. Cred că și judecătorul îmi va da mie dreptate.

Și uite-așa, pornesc ei la drum, hotărâți să se judece. Cum ajung într-un oraș unde era judecătorie, se înfățișează dinaintea judecătorului și încep să povestească totul de la capăt, pe rând: cum s-a întâmplat să călătorească împreună, cum au stat la masă împreună, câte pâini a avut fiecare, cum a mâncat drumețul străin la masa lor, la fel de mult ca ei, cum le-a dat cinci lei drept răsplată și cum a hotărât cel cu trei pâini să-i împartă.

Judecătorul, după ce-i ascultă pe amândoi cu luare-aminte¹, îi zise celui cu două pâini:

— Și nu ești mulțumit de împărțeala care s-a făcut, omule?

— Nu, domnule judecător, zise nemulțumitul. Noi n-am avut de gând să luăm bani de la drumețul străin pentru mâncarea pe care i-am dat-o. Dar, dacă s-a întâmplat așa, atunci trebuie să împărțim în două ceea ce ne-a dăruit oaspetele nostru. Așa cred eu că ar trebui, dacă e vorba de dreptate.

— Dacă e vorba de dreptate, zise judecătorul, apoi înapoiază un leu ăstuilalt, care spui că a avut trei pâini.

— Asta mă miră, domnule judecător, zise nemulțumitul cu îndrăzneală. Eu am venit să mi se facă dreptate și văd că dumneata, care știi legile, mai rău îmi faci.

— Așa ți se pare dumitale, zise judecătorul liniștit, dar să vezi că nu-i așa. Ai avut dumneata două pâini?

— Da, domnule judecător, două am avut.

— Tovarășul dumitale a avut trei pâini?

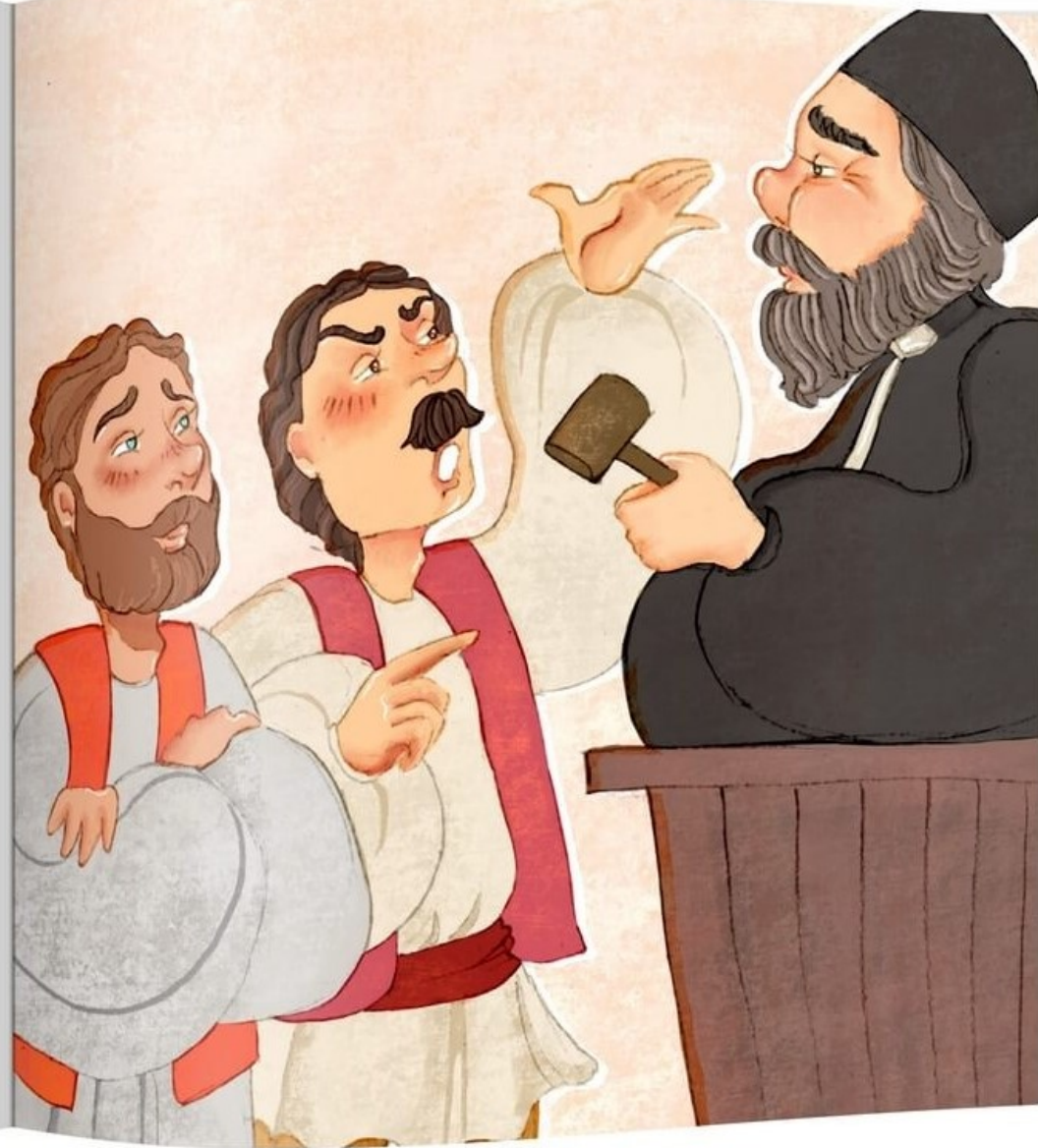
— Da, domnule judecător, trei a avut.

— Altceva ați avut vreunul?

— Nimic, domnule judecător, numai pâine goală și apă rece din fântână.

— Adineauri parcă singur mi-ai spus că ați mâncat cu toții la fel de mult, așa este?

¹ Cu atenție.

Turturica parcă n-ar fi vrut, dar calul se repezi și-i luă apa și smicelele, apoi fugi cu ele la fata împăratului și i le dădu, de față cu Harap-Alb. Lui Harap-Alb i se umplu inima de bucurie. Turturica veni și ea după o vreme, dar la ce bun?

— Pornește chiar acum la împăratul Verde și vestește-i că venim și noi, o îndemnă fata împăratului.

Turturica porni, iar fata împăratului îngenunche dinaintea tatălui său și zise:

— Binecuvântează-mă, tată, și rămâi sănătos! Se vede că așa mi-a fost sortit și n-am ce face, trebuie să merg cu Harap-Alb!

Apoi încălecă și ea pe un cal năzdrăvan și porni alături de Harap-Alb și de tovarășii lui spre împărăție. Au mers ei zi și noapte, până când Gerilă, Flămânzilă, Setilă, Păsări-Lăți-Lungilă și năzdrăvanul Ochilă se opriră și ziseră cu tristețe:

— Harap-Alb, de-aici înainte mergi sănătos!

Harap-Alb le mulțumi și plecă liniștit. Fata îi zâmbea, luna pe cer asfințea, iar în pieptul lor răsărea un dor! Pe cât mergeau, pe atât Harap-Alb o îndrăgea pe fată, văzând cât era de tânără și de frumoasă. Sălățile din Grădina Ursului, pielea și capul cerbului le dusesse stăpânului său cu toată inima. Dar pe fata împăratului Roș mai că nu-i venea s-o ducă... Era atât de frumoasă, că la soare te puteai uita, dar la dânsa ba.

Între timp, turturica ajunsese la împăratul Verde și-l înștiințase că vine și Harap-Alb cu fata împăratului Roș. Împăratul începuse să facă pregătiri ca pentru o fată de împărat, dar Spânul se gândea numai la răzbunare.

În sfârșit, mai merșeră Harap-Alb și fata împăratului cât mai merșeră, apoi ajunseră și ei la împărăție. Și, când colo, le ieșiră înainte împăratul Verde, fetele sale, Spânul și toată curtea împărătească. Văzând Spânul cât e de frumoasă fata împăratului Roș, se repezi să o ia în brațe de pe cal. Dar fata îl imbrânci și zise:

— Piei din fața mea, Spânule! Doar n-am venit pentru tine! Am venit pentru Harap-Alb, fiindcă el este adevăratul nepot al împăratului Verde.

Atunci, împăratul Verde și fetele sale rămaseră încremeniți. Iar Spânul, văzând că i s-a dat vicleșugul pe față, se repezi la Harap-Alb și-i zbură capul dintr-o singură lovitură de paloș. Dar calul lui Harap-Alb se repezi și el la Spân, îl înșfăcă cu dinții, zbură cu el în înaltul cerului și îi dădu drumul de-acolo, de se făcu Spânul până jos praf și pulbere.

Iar fata împăratului Roș luă capul lui Harap-Alb, îl puse la loc, îl înconjură de trei ori cu cele trei smicele de măr dulce, turnă apă moartă, apoi îl stropi cu apă vie. Iar Harap-Alb îndată învie și, stergându-se la ochi, suspină:

— Ei, ce somn greu am dormit!

— Dormeau tu mult și bine, Harap-Alb, dacă nu eram eu, zise fata împăratului Roș, sărutându-l cu drag.

Apoi, îngenunchind amândoi dinaintea împăratului Verde, își jurară credință unul altuia, primind binecuvântare și împărăția în stăpânire. Iar la nuntă au fost poftite Crăiasa furnicilor, Crăiasa albinelor și Crăiasa zânelor, minunea minunilor din ostrovul florilor! Și-au mai fost poftiți crai, crăiese și împărați, care s-au veselit ani întregi — și poate că se mai veselesc încă.

